

[Aksel Larsen.]

folketingsvalg, og så kan det jo godt være, at de hjemlige økonomiske og skattepolitiske problemer vokser og får større dimensioner, og at divergenserne mellem de 4 partier bliver større, end de var forud. Man mærker en lille smule til det her i de ord, der er vekslet mellem den højtærede statsminister og det konservative folkepartis ærede ordfører om skattelettelser eller ikke skattelettelser, og det ærede medlem hr. K. B. Andersen har endda — hvis jeg husker ret — sagt noget, der ligger på linje med, hvad jeg har sagt tidligere, nemlig at de aftalte skattelettelser begünstiger dem med de højere indtægter mere end dem med de lave indtægter.

Vi ved, at her er divergenser, og det er højst muligt, at de 4 partier ikke er i stand til at nå til et forlig. Men i dag, da vi har denne forhandling — nå ja, her tvivler jeg da ikke om, at de forholder sig afventende. Jeg opfatter det ærede medlem hr. Poul Møllers sidste bemærkninger således, at man fra den side afventer regeringens udspil, enten i de fortrolige forhandlinger mellem de 4 partier eller på anden måde, f. eks. ved at regeringen kommer med visse forslag eller tager et vist initiativ her i salen.

Tillad mig for resten en sidebemærkning måske, men en nødvendig bemærkning. Det ærede medlem hr. Poul Møller har — og jeg kan ikke bestride hans ret dertil — bebrejdet den højtærede statsminister, at vi skal læse i aviserne om, hvad han og regeringen mener, og det er jo heller ikke så godt. Det var rimeligt, at vi fik besked her i tinget eller, hvis det er fortrolige sager af udenrigspolitisk art, i det udenrigspolitiske nævn. Men så synes jeg, det ærede medlem hr. Poul Møller burde tænke på, at det i grunden er lidt utilstedeligt, at forhandlingerne om den økonomiske politik og skattepolitikken ikke føres her i tinget og ikke i et af tinget nedsat udvalg, men derimod ved fortrolige forhandlinger mellem 4 partier her i tinget, der har konstitueret sig som dem, der skal afgøre sagen, og den øvrige del af folketinget kommer det ikke ved, før de 4 partier er blevet enige eller har konstateret deres definitive uenighed.

Nå, men til den sag, vi mere skulle diskutere her: spørgsmålet om vor stilling nu, da forhandlingerne er brudt sammen. Det ærede

medlem hr. K. B. Andersen spørger mig: hvilket fællesmarked er det, Aksel Larsen ikke kan lide? Hvad er det for et, han tænker på, når han siger, at han ikke tror, det ville være økonomisk fordelagtigt for os at komme ind i det, og at det ville være politisk og nationalt skadeligt? Det skal jeg da gerne fortælle det ærede medlem, hvis han virkelig ikke er klar over det: det er det fællesmarked, der er dannet af Tyskland, Frankrig, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg, og som det ærede medlem og hans parti ville have Danmark ind i sammen med England og Norge. Også selv om England og Norge kom ind, ville jeg anse det for betænkeligt, at Danmark kom ind, og jeg er temmelig sikker på, at hvis en sådan situation forelå, ville jeg stemme imod Danmarks medlemskab. Jeg troede ærlig talt, at det var sivet ind i det ærede medlem hr. K. B. Andersens bevidsthed. Men når det ikke er det, må jeg bruge tiden her til at fortælle ham det.

Så er der spørgsmålet om selvstændighed. Her får jeg nu at vide, at intet land har sin selvstændighed, hvis man ved selvstændighed forstår fuldkommen og total handlefrihed. Det er der ingen, der forstår derved. Jeg skal gerne gentage, hvad jeg sagde i min første tale her, at når det ligger sådan, at vi, hvis vi går ind i fællesmarkedet, dog skal beholde lige så megen suverænitæt som en af de vesttyske enkeltstater over for Bonnregeringen, så er dette tilstrækkeligt for mig; jeg ønsker ikke, at vort land, der i tusinde år har været en selvstændig stat, skal komme i den situation, at det er underordnet Bonnregeringen eller en kommission i Bruxelles, som vil blive dirigeret af Bonnregeringen eller fra Paris, og at vi altså skal have en status som, om jeg så må sige, en tysk provins.

Jeg takker den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister for de udtalelser, de nu er fremkommet med. Jeg siger det på den måde, fordi jeg finder, at jeg har mere grund til at takke for disse udtalelser end for deres taler forleden. Jeg må dog sige til den højtærede statsminister, at vi ikke er enige om at beklage sammenbruddet i Bruxelles; mit parti beklager ikke dette sammenbrud. Det, vi beklager, er, at man ikke i forvejen har tænkt over den mulighed, at sammenbruddet kunne kom-